

[Erik Andersen (Fr.borg amt).]

måde være arbejdspladsernes tillidsmænd, der kommer til at udpege repræsentanterne.

Alt i alt kan jeg derfor ikke se, at der kunne være noget i vejen for, at det positive samarbejde om gennemførelsen af dette lovforslag, som hr. Frandsen gav udtryk for, vil kunne føre os et meget stort skridt frem ad vejen.

Simonsen: Jeg synes, der var mange interessante momenter i den sidste tale, hr. Erik Andersen (Fr. borg amt) holdt her; han gjorde i hvert fald det, der for os er meget centralt i hele denne diskussion, at han fik mennesket og dets behov kædet ind i det, som vi søger at nå frem til.

Hr. Erik Andersen (Fr. borg amt) omtaler arbejderbeskyttelseslovene og nævner forskellige farlige stoffer i den forbindelse. Det var netop en af de ting, jeg i mit første indlæg henviste til. Det er en detalje, men den spiller alligevel i denne diskussion en meget stor rolle. For det, vi jo taler om, er jo, hvorvidt nogle af virksomhedernes midler skal placeres i en central fond, fremfor at man bruger nogle af disse midler til at forbedre forholdene omkring arbejderbeskyttelsen — og dermed hele det fysiske miljø, hele spørgsmålet om udbygning af tryghed på arbejdspladsen osv. Det er i virkeligheden herom, diskussionen står, og for os er der i hvert fald ingen tvivl om, hvilket af de to områder vi ønsker at prioritere højest.

Spørgsmålet om fremskaffelse af den kapital, der skal til til investeringer, er et spørgsmål, som må behandles helt isoleret; det må behandles i en almindelig samfundsøkonomisk sammenhæng og ikke i forbindelse med en diskussion, der har at gøre med, hvordan vi ordner forholdene for de enkelte arbejdstagere på deres arbejdsplads.

Hr. Erik Andersen (Fr. borg amt) fortsætter i anden omgang med at argumentere på den måde, at denne fond, der nu bliver opbygget, er jo den, der giver lønmodtagerne medejendomsretten, og derved vil vi blive i stand til at forbedre miljøet. Ja men med

hvilke eksempler kan hr. Erik Andersen (Fr. borg amt) påvise, at man derigennem skulle forbedre miljøet? Vi må sige, på samme måde som vi har sagt det med hensyn til medbestemmelse og medindflydelse: er disse ting bedre klarert på arbejdspladser, der i dag er offentligt ejet eller ejet af kollektive interesseorganisationer som f. eks. LO? Jeg har ikke set nogen som helst arbejdspladser, hvor man har været foregangsmand på disse områder, inden for den type virksomheder. Her kommer vi til sagens kerne: hvordan når vi til løsningen af problemet? Det gør vi ikke gennem den fond, som bliver opbygget.

Finansministerens karakteristik af mit parti skal jeg ikke komme nærmere ind på. Jeg synes i og for sig, det er en meget forenklet måde således at prøve at dele karakterer ud til den ene og den anden side. Men jeg vil dog gerne føje til, at hvis dette at arbejde for den enkelte og i dette tilfælde den enkelte arbejdstagers frihed, hvis dette skal betegnes som noget reaktionært, så er der for mig ikke noget problem i at være reaktionær. Jeg synes nok, finansministeren forenkler hele denne diskussion for meget og fører den for meget på grundlag af de gamle ideologier.

Finansministeren siger: ja men de, der er imod regeringens forslag, er gammeldags, regeringen er moderne. Jeg vil vove den påstand, at regeringens forslag netop bygger på det gammeldags marxistiske argument, at hvis det er kollektivet, der ejer, hvis det er kollektivet, der disponerer, så får vi et væsentligt bedre samfund. Det tror vi ikke på; så kan man kalde det gammeldags eller moderne, det er i og for sig os inderlig ligegyldigt.

Når finansministeren begynder at henvise til stavnsbåndets ophævelse og bøndernes frigørelse, så er det meget vanskeligt at tilbageholde et vist smil. Det var for det første en situation, som ikke kan sammenlignes med den, vi befinder os i i dag. Og hvis det, vi taler om her, hvor samtlige arbejdstagere skal tvinges til at betale en procentdel af